

PER-MAGNUS ELIAESON

HIEROFANT

UNDERGROUND X-PRESS

SUBLIMERINGEN PÅ VÄG TILL SLUTSEGERN

En staty som står i porten till en folktom kyrka och ser in i himlen med uttryckslösa ögon. En kvinna med örhängen av cocacolaflaskor som ligger på en säng som mönstrats med Marlboropaketer och iakttar en vattenfläck som långsamt krymper i taket. Hinkar med grön läsk som står uppradade som en armé framför en sfinx med förvittrat ansikte i en öken där det syns spår efter slirande bilar som ringlar in i horisonten. Kvinnor i blåa ansiktsmasker som går med tomma barnvagnar genom inglasade shoppingcenter. Pantflaskor som hänger i stora klirrande klungor i telefonrådar som löper i zigzag över en bred paradgata där alla affärer har stängt på grund av sjukdom. En man som sitter med dinglande ben på en flygplansvinge och nackar kycklingar. En glödande cigarett i närbild framför en kvinna i blå bomullsklänning som oroar sig över att hon har sniglar i håret när hon speglar sig i skyltfönstren på Västerlånggatan. Urholkade trädstammar som ligger och vaggar under en bro där ett par män står och vässar sina naglar med svarta nagelfilar. Ett badkar fyllt med grodyngel som skymtas i ögonvrån av en man som sitter och tittar på TV i ett rum tapetserat med helgonbilder. Fönster som slår på en gata där ett barn sitter på trottoaren och lagar sin slangbella. En kvinna som badar i en bassäng med cocosmjölk och stryker bort de vita dropparna från sitt svarta

hår. En stor svart hund som ligger med utsträckt tunga utanför ett varuhus och andas ut ånga i vinternatten. Höga gröna plank som doftar urin som omger en internatskola mitt inne i en skog med grå barrträd som dött av avgaserna från motorvägen. Barn med plustecken i sina pannor som blåser upp gula trädgårdshandskar med vattenslangar tills de spricker. Dresserande vargar som går i cirklar runt en skulptur av en mogen avocado. En kvinna som plockar stora leenden av alla män hon möter som hon sedan pryddigt stoppar ner i papperskorgarna. Fågelskrämmor med ögon av vinkorkar som leker sista paret ut på en äng av picknickrester. En buss full med rödkindade barn som krymper och krymper tills den är så liten att den rinner ner i rännstenen. En kaffekopp av inglasat morfin i vilken två systrar håller ut sin mammas nagellack. Ett sjukhus där alla doktorer har rockar av vinetiketter och sitter i matsalen och ser på wimbeldontennis. Löständer med svarta amalgamfyllningar som ligger i en fågelbur som en kvinna just skall täcka över med en blå filt som broderats med Walt Disneyelefanter. En walkietalkie i närbild som knastrar som ljuden mellan radiostationerna. Blodspår efter ett slagsmål på en perrong av grå asfalt som långsamt täcks av snö en natt i februari. En stad där alla känner ett starkt tryck mot sina trumhinnor som om de satt i ett landande flygplan. Elektriskt ljus som växlar från klarblått till blodrött i takt med en metronom som ställts in på 100 slag i minuten. 10 000 män som står

med nedsänkta huvuden framför en frisörsalong som heter den vattenkammade snoken och väntar på att bli rakade till buddhistmunkar. En hammock med säten av hårdplast som välts omkull av en tigerrandig lastbil i en reklamfilm som sänds som drive-in-bio på riksdagshuset. Män med ögon som blivit röda av cigaretrök som doppar sina fingrar i ett akvarium med saliv och tycks få kumulativa Aha-upplevelser. Geishor som delar ut chokladkakor i gathörnen till ynglingar i tajta rockyjeans. Palsternackor som välts ut på en soptipp som täcks av ett böljande täcke av råttor. En man som sitter i trance framför en TV-ruta som speglar honom själv. Bongotrummor som står på dammiga hyllor bakom ett bollplank på en förfallen skolgård där en man i tillplattat plommonstop samlar upp löv på en spetsig käpp. En happening där män och kvinnor i Reaganmasker klistrar fast cocacolaaffischer över alla fönster i Stockholm. Barn som förvandlas till broilers så fort de kommer in på sina dagis och förtvivlade föräldrar som håller om varandra och gråter. Simbassänger som är fulla av gula urinstrålar som frusit några meter under ytan. En rykande gryta full av spunnet socker som kanderat och blivit en brunsvart sörja som stinker.

LAZARUS

Jag är fortfarande alienerad från det upplyftande ljuset och bär min skugga som en svart rustning, ett ingenmansland, omkring mig. Men ibland lyckas jag lägga av den och hittar då ut ur den levande dödens labyrint. Jag återfår då mitt färgseende och min aura kan bre ut sig i rymden som en utslagen blomma. Jag drömmer om en utopiskt lycklig sommar då jag går på regnbågen mellan gröna katedraler. Jag minns de ögonblick då isberget har leviterat och lyst upp mitt liv med mystisk glöd. Jag vet att jag kommer närmare mitt hemland för varje dag som går och att exilen, landsförvisningen till Hades, snart är slut. Ändå är det tungt att bära ett hjärta som var så nära att bli sten och jag låter det inte slå för någon människa. Det har fortfarande ärr efter den exploderade symbiosen och mår än så länge bäst av att bara älska musik och poesi. Annars njuter jag av att mitt intellekt återigen kan flyga in nya landområden. Förut låg det inkrökt i fosterställning och sov. Nu har det vaknat och fler och fler prismatiskt seende ögon öppnas. Jag tycker att det är skönt att inte längre vara så invalidiserad även om den lilla mängd medicin jag ännu tar fortfarande hindrar mig från att gå över de sista trösklarna till den stora poesin. Jag lyckas inte nå fram till den himlastormande inspirationen då hela min existens förvandlas till en apoteos. Min hjärna har ännu inte blivit Akropolis. Men jag hoppas att den ska vara ett öppet tempel till sommaren då det sista av medicinen

tas bort. För närvarande är jag tacksam över att kunna sväva några trappsteg över marken och lägga märke till mer intrikata strukturer än de som är tvådimensionella och svartvita. Jag har också vågat röra mig i folkhavet på stan och det miljöombytet lättar upp tristessen. Jag ser blommor, även om det är på avstånd, växa upp ur askan...

ALIENATION & SANNING

”Gnostiskt fragment: Förlikar de sig någonsin med att vara skuggor eller längtar de in i det sista efter att bli ljus.”

PME

Är själen lika naken under sina kläder
som kroppen?
Bär den också uniform trots att den
för att komma till himmelriket,
som Jesus Kristus sa,
bör vara lika naken som
liljorna på marken?
Behöver den gömma sig bakom
igelkottaggar och sköldpaddsskal
och sminka på sig en teatermask,
en scenpersonlighet, ett ansikte utåt
med metallisk, visirliknande hud
och lära sig det sociala spelets teaterrepliker
som någon sorts fasadspråk, någon sorts
kamouflagedräkt för att smälta in i omgivningen
och inte synas i helfigur som ett lättfällt villebråd?
Men mår känslor och tankar bra av att gömma sig
som soldater för fienden eller bjuda ut sig till
försäljning som uppklädda, makeupförgyllda
varor på en marknad?
Finns det inte en högre mening med deras liv
och en djupare mission?
Trots att den inte kan förlika sig med det
har själen lika många klädlager som kroppen

och måste nog ha det för att inte gå under i den rovgiriga och ogästvänliga vardagsverkligheten. Men egentligen vill den vara en utslagen lotusblomma eller en transparent diamant. I bästa fall kan den vara det i kyrkor eller i konstnärsateljéer. Men ute i samhället är den tvungen att bära mask och förklädnad eller en alienerande, själsdödande arbetsuniform och lära sig att tala med en kluven tunga som använder orden som schackpjäser som står mot andra ord. Den vill vara en lilja på marken. Men kan inte vara det eftersom den då alltid riskerar att ryckas upp med rötterna, frysa ihjäl eller trampas ner.

INRE EMIGRATION

Deras
verklighet
var aldrig
min.
Jag kunde
aldrig delta
i den annat än
som gäst, som en
som stod utanför,
en öde ö med vassa
klippor, en undertext
av tystnad i varje
replik jag sa,
en känsla av att
jag alltid var på väg
eller väntade, väntade
på eller var på väg
till på samma gång,
en känsla
av tickande rastlöshet,
av tickande exil,
av att vara en
världsmedborgare utan
hemland.